

สอ
ขะตาวะ
ครหา
ขอข้า
ชีวิต
สงบ
ที่เถล

คำนำสำนักพิมพ์

จะเป็นอย่างไร หากวันหนึ่งเราได้รับโอกาสให้ย้อนเวลากลับไป
เปลี่ยนชะตาชีวิตของตนเอง...

สวัสดิ์คือคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน สำนักพิมพ์อรุณกลับมาพร้อม
ผลงานจากปลายปากกานักเขียนหน้าใหม่ กับนิยายเรื่อง *สลัษะตา*
ครานี้ ขอข้ามชีวิตสงบที่เกาะ จำนวน 4 เล่มจบ ผลงานที่คุณผู้อ่าน
ไม่ควรพลาด เรื่องราวของ 'เจียงอวิ้นจู' หญิงสาวผู้ทะลุมิติสู่ยุคโบราณ
ก่อนจะได้รับโอกาสให้ย้อนกลับมาแก้ไขชะตาชีวิตของตนเองอีกครั้ง

จากคำถามข้างต้น ทางสำนักพิมพ์เชื่อว่าทุกคนล้วนมีคำตอบ
อยู่ในใจ บางคนอาจเลือกเปลี่ยนโศกนาฏกรรมในอดีตให้กลายเป็น
สุขนานุกรม ทว่าเจียงอวิ้นจูของเรานั้น ขอเพียงได้ใช้ชีวิตอย่าง
เรียบง่ายและมีความสุขในทุกวันก็เพียงพอแล้ว

ทว่าเมื่อโชคชะตาเริ่มเปลี่ยนแปลง เรื่องราวรอบตัวก็พลัน
แตกต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะการปรากฏตัวของ 'เส้นเพ็งหมิง'
บุรุษผู้ได้รับฉายา 'เส้นไร้ปราณี' สำหรับเจียงอวิ้นจู ขอเพียงเขา
ไม่เข้ามาทำลายชีวิตอันสงบสุขที่เธอเฝ้าปรารถนา ก็นับว่าเป็นเรื่องดี
ไม่น้อย

สุดท้ายแล้ว การย้อนกลับมาครั้งนี้จะนำพาเธอไปสู่ชีวิตอัน
สงบสุข หรือจะกลายเป็นจุดเริ่มต้นของชะตาชีวิตบทใหม่ พวกเรา
มาติดตามไปพร้อมกันได้เลยล่ะ (คำเตือน นิยายเรื่องนี้ไม่เหมาะ
สำหรับอ่านตอนท้องว่างจริงๆ นะคะ)

ช่วงเก็บเกี่ยวพืชผลกลางฤดูสารท ขณะนั้นชาวบ้านในหมู่บ้าน
ซึ่งเหอล้วนหลังไหลไปเมียงมองบ้านตระกูลเจียงที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือ
ของหมู่บ้าน

เข้ารับใช้ตระกูลใหญ่หลายคนข้าอาชาสูงใหญ่พวงพินาทางมาก่อน
รถม้าคันหนึ่งวิ่งตามมาอย่างเชื่องช้า รถม้าคันนั้นหลังคาประดับอัญมณี
ม่านมุกพลิ้วไหว กระทั่งสิ่งที่ใช้ควบคุมม้ายังเป็นบังเหียนตกแต่งด้วย
เงินและทอง หูหრაฟุ่มเฟือยสุดพรรณนา

คนที่ไม่รู้เรื่องถามว่า “นี่ผู้ใดกัน ตระกูลเจียงมีญาติเช่นนี้
ด้วยหรือ”

“นั่นคือลูกสาวตระกูลเจียง เหมือนจะชื่อเจียงอวิ้นจูนี่แหละ
ได้ยินว่าถูกขายออกไปนานแล้ว ไม่เห็นหน้ามาหลายปี ใครเลยจะ
คาดคิดว่านางกลายเป็นฮูหยินน้อยจวนโหว¹ไปเสียแล้ว ช่างเป็นคน
เหนือคน สูงศักดิ์มั่งคั่งไม่ธรรมดาโดยแท้” มีคนทอดถอนใจกล่าว
ไม่รู้ว่านึกสะท้อนใจให้กับโชคชะตาของเจียงอวิ้นจู หรือสะท้อนใจ
ที่โดนตนจึงไม่มีลูกสาวเช่นนางสักคนกันแน่

¹ เป็นบรรดาศักดิ์ของเชื้อพระวงศ์และขุนนางชั้นสูงลำดับที่สามจากหกลำดับ อันได้แก่
อ๋อง กง โหว บั้ว จื่อ และหนาน

รถม้าจอดลงหน้าประตูบ้านตระกูลเจียง สาวใช้และหญิงรับใช้
อาวโสทำหกดคนก้าวมาข้างหน้า ห้อมล้อมคุณชายท่านหนึ่งและโฉม
สะคราญอีกนางพาเข้าเรือนโดยทันที

เพียงแค่ปรายตามอง ความงามของคุณชายและสตรีนางนั้น
ก็สะกดทุกสายตา

“นั่นคงเป็นคุณชายจวนโหวกระมัง หน้าตาหล่อเหลาโดยแท้!”

“ข้าว่าแม่นางตระกูลเจียงต่างหากที่งดงาม จุๆ ปานเทพธิดา
กระนั้น ไม่แปลกเลยที่ได้เป็นคู่หยินน้อยของจวนโหว”

“ตระกูลเจียงให้กำเนิดลูกสาวเช่นนี้ออกมาได้ยังไงกันนะ”

...

ผู้คนทั้งอิจฉาและริชยา วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ทว่า
เจียงอวี่นชีวิตที่อยู่ท่ามกลางฝูงชนกลับกัดฟันกรอดจนเลือดแทบจะ
ไหลออกมา ไม่ว่าจะเป็นรถม้าคันนี้ ความสูงศักดิ์มั่งคั่ง หรือแม้แต่
ชายหนุ่มรูปงามปานเทพบุตรผู้นั้น เดิมนางคว่ำมาครองได้ เพียงแค่...

“แม่ผิดต่อพวกเจ้าเอง พวกเจ้าเลือกคนละอัน จะอยู่หรือไปก็สุดแล้วแต่
โชคชะตาฟ้าลิขิต”

เงินซื้อ² ยื่นมือออกไปข้างหน้าพร้อมน้ำตาไหลพราก มือสองข้าง
ของนางกำกึ่งไม้แห้งที่โผล่ออกมาให้เห็นเพียงเล็กน้อยข้างละกึ่ง กึ่งไม้
ทั้งสองสั้นยาวไม่เท่ากัน ผู้ใดได้กึ่งไม้ยาวก็ได้อยู่ต่อ ผู้ใดได้กึ่งไม้สั้น
ก็ต้องจากไปกับนายหน้าค้าทาส

ภาพเบื้องหน้าพร่าเลือน เจียงอวี่นจรวบรวมสติจึงค่อยเห็น

² หมายถึง สกุล มักใช้ต่อท้ายแซ่ของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรี
ที่แต่งงานจากตระกูลไหน

ทุกอย่างชัดเจน

บ้านก่ออิฐขนาดสามห้อง รวมถึงลานเล็กลานหนึ่ง ทั้งสมจริง และออกจะไม่คุ้นเคย นี่ดูเหมือนจะเป็นบ้านที่เธอเคยอยู่ตอนที่เพิ่งมาถึงโลกแห่งนี้ใหม่ ๆ เลยนี่นา

เกิดอะไรขึ้น เธอออกเรือนกลายเป็นฮูหยินน้อยจวนอันผิงโหว ไปแล้วไม่ใช่หรือ

“อวินจู เจ้ายังไม่สบายอยู่ เจ้าเลือกก่อนก็แล้วกัน” เงินชื้อกล่าว

ตระกูลเจียงมีลูกสาวสองคน คนโตเจียงอวินจู ปีนี้อายุสิบหกปี คนรองเจียงอวินชิว ปีนี้อายุสิบห้าปี ไม่ว่าจะคนไหนก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข เงินชื้อรักทั้งคู่ ทว่าบัดนี้ अबจนปัญญา จำต้องขายออกไปหนึ่งคน

ความจริงเงินชื้ออยากให้เจียงอวินจูอยู่ต่อมากกว่า เพราะหลายวันก่อนนางเพิ่งล้มป่วยหนัก จับไข้จนสติเลอะเลือน หากยังถูกขายออกไปอีก จะต้องมีชีวิตทรุดต่อไปได้ยากอย่างแน่นอน

แต่ครั้นคิดว่าหากเจียงอวินจูอยู่ต่อ เจียงอวินชิวก็ต้องไป เงินชื้อก็อยากจะได้คำพูดเมื่อครู่กลับมาเหลือเกิน นางตั้งใจให้ใครไปไม่ได้สักคนจริงๆ

เจียงอวินจูมองกิ่งไม้ทั้งสองในมือเงินชื้อ ในที่สุดก็แน่ใจว่านี่คือช่วงเวลาที่เราเพิ่งทะเล่ลุมิตมายังโลกแห่งนี้จริง ๆ

เธอจำกิ่งไม้สองกิ่งนี้ได้ชัดเจน ข้างซ้ายคือไม้สน ข้างขวาคือไม้ยาว ตอนนั้นเธอเลือกกิ่งไม้ข้างซ้าย หลังจากนั้นก็ถูกขายไปเป็นสาวใช้ในจวนอันผิงโหว

ไปคราวเดียวยาวนานถึงเจ็ดปี ทุกเรื่องราวยังคงแจ่มชัดประหนึ่งว่า

เพิ่งเกิดขึ้น แต่เหตุใดเธอจึงย้อนกลับมาในช่วงเวลานี้อีกครั้งเล่า

ผ่านไปอย่างนั้นหรือ

เจียงอวิ้นจูลังเลอยู่บ้าง ทว่าคนที่อยู่ข้างๆ เริ่มทนไม่ไหว

“รีบหน่อยเถอะ นี่มันเวลาไหนแล้ว ข้ารอกลับไปอยู่นะ” สตรีผู้หนึ่งที่ทาแป้งแต้มชาดเอ่ยเร่งเจียงอวิ้นจู ก่อนกล่าวกับเงินซื้อว่า “น้องสาว ข้าว่าเจ้าเลิกร้องไห้ได้แล้ว หกตำลึง³นี้ไม่น้อยแล้วนะ! เจ้าลองไปถามดูได้ ยามนี้เงินสองตำลึงก็สามารถซื้อเด็กสาวคนหนึ่งได้แล้ว มีคนมากมายแค่ไหนที่ยากขายแต่ขายไม่ออก!

“ข้าเห็นว่าลูกสาวเจ้าสองคนนี่เข้าตาข้าหอรกนะ มิฉะนั้นจะให้ราคาเจ้าสูงปานนี้ได้ยังไง” กล่าวถึงตรงนี้ สตรีผู้นั้นก็กลอกตา แล้วกุมมือเงินซื้อ เอ่ยอย่างสนิทสนมว่า “น้องสาว ข้าว่านะ จะจับฉลากไปโย เจ้าชายทั้งคู่เลยดีหรือไม่ พวกนางติดตามข้าจะต้องได้มีชีวิตที่ดีเป็นแน่ อย่างไม่รู้ดีกว่าต้องอดอยากอยู่กับเจ้า

“สืบทอดตำลึง! ชายทั้งคู่ให้ข้า พวกนางมีทางรอด พวกเจ้าก็จะได้สบายขึ้นหน่อยไม่ใช่หรื” นางยิ่งพูดก็ยิ่งตื้นตัน ลูกสาวตระกูลเจียงสองคนนี้น้ำตาตางดงามเกินไปแล้ว อายุสิบห้าสิบหกก็ราวกับหยดน้ำค้างบนดอกท้อยามรุ่งเช้าก็ไม่ปาน ขอเพียงนางซื้อตัวมาได้ ชายออกไปยอมทำกำไรได้อย่างงาม

เงินซื้อรีบสายตึระสุดชีวิต ชายหนึ่งคนเพราะสิ้นไร้หนทาง ชายสองคนนางก็สูญเสียความเป็นคนแล้ว

สตรีผู้นั้นต้องผิดหวัง ในใจลอบดำทอว่าไร้หัวคิด ปากก็เร่งเร้าว่า “เช่นนั้นก็เร็วหน่อย ตกลงจะขายคนไหนให้ข้ากันแน่”

³ หน่วยเงินตราในสมัยโบราณของจีน โดยในนิยายเรื่องนี้เรียงหน่วยเงินจากเล็กไปใหญ่ ดังนี้ 100 อีแปะเท่ากับ 1 เียน 10 เียนเท่ากับ 1 ตำลึง

เงินซื้อมองมาทางเจียงอวี่นจูเป็นเชิงบอกให้นางเลือก
 ขณะนั้นเจียงอวี่นจูได้สติคืนมาแล้ว จะเป็นความฝันหรือไม่
 ก็ช่าง ชีวิตยังต้องเดินต่อไป

เธอล้มเลี้ยวครู่ ก่อนจะยื่นมือไปทางมือข้างซ้ายของเงินซื้อ
 เธอไม่ใช่คนของโลกนี้ เจ้าของร่างเดิมตายไปแล้ว เธอใช้
 ร่างกายของผู้อื่นก็ควรตอบแทนบุญคุณนุพการีของอีกฝ่าย มิหนำซ้ำ
 หากทุกอย่างเป็นเหมือนในความฝัน เธอเคยผ่านมาแล้วครั้งหนึ่ง
 คราวนี้คงจะง่ายขึ้นบ้าง

ทว่าเจียงอวี่นจูที่อยู่อ้างๆ กลับพลันหน้าเปลี่ยนสี เมื่อครู่นี้
 นางได้ประสบกับความเปลี่ยนแปลงจากโศกนาฏกรรมเป็นสุขนาฏกรรม
 นางไม่ยากเชื่อเลยว่าสวรรค์จะประทานโอกาสให้นางได้เริ่มต้นใหม่
 อีกครั้งจริง ๆ คราวนี้นางไม่มีทางปฏิเสธเป็นหญิงชานาอยู่ในหมู่บ้าน
 กลางป่าเขาเป็นอันขาด!

นางต้องการความสูงศักดิ์มั่งคั่ง ต้องการมีชีวิตที่หรูหราเพียบพร้อม
 ขอเพียงคว่ำกึ่งไม้ข้างซ้ายมาได้ นางก็จะถูกขายเข้าจวนอันผิงโหว
 หลังจากนั้นก็จะได้ครอบครองทุกอย่างที่เจียงอวี่นจูเคยมีในอดีต

ภาพเช่นนี้นางเคยฝันถึงไม่ใช่แค่ครั้งเดียว บัดนี้ในที่สุดก็จะ
 กลายเป็นความจริงแล้ว!

คิดถึงตรงนี้ เจียงอวี่นจูก็ก้าวไปข้างหน้า ซึ่งคว่ำมือซ้ายของ
 เงินซื้อตัดหน้าเจียงอวี่นจูทันที

“ท่านแม่ ข้าเลือกกึ่งไม้นี้เจ้าค่ะ!” นางข่มความตื่นเต้นลงโลด
 พลางกล่าว

“อวี่นจู...”

เงินซื้อประหลาดใจ นางไม่รู้หรือว่ากึ่งไม้ในมือกึ่งไหนสั้น

กึ่งไหนยาว แต่เห็นชัดว่าเจียงอวี่นจู่กำลังจะเลือกกิงไม้ในมือซ้ายของนางอยู่แล้ว เจียงอวี่นชีวแย่งไปเพื่ออะไรกัน

อันที่จริงเงินซื้อไม่ได้มีเจตนาร้าย แต่เจียงอวี่นชีวคล้ายกับได้รับความสะเทือนใจ พลันกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า “ท่านแม่ เหตุใดท่านจึงให้พี่สาวเลือกก่อน ให้ข้าเลือกก่อนมิได้หรือเจ้าคะ”

ใช่แล้ว เจียงอวี่นชีวแค้นเคืองเงินซื้อ ซาติก่อนนางอยู่ข้างกาย เงินซื้อกับเจียงเจิง กตัญญูต่อพวกเขา ดูแลน้องชายและน้องสาว ทั้งยังเชื่อฟังวาจาของพวกเขาออกเรือนไปกับคนไม่เอาไหนอย่าง สวีชิงซาน แต่พวกเขาเล่า คนที่พวกเขาคำนึงหาทุกเช้าค่ำก็ยังคงเป็นเจียงอวี่นจู่

คิดว่านางกำลังทำอันใดอยู่ เป็นห่วงว่านางอยู่ดีมีสุขหรือไม่ ซึ่งความจริงอีกฝ่ายมีชีวิตสมบูรณ์พูนสุขอยู่ในจวนอันผิงโหว แต่พวกตนกลับมีชีวิตอัตคัดขัดสนอยู่ในหมู่บ้าน!

ดังนั้นนางมีความหมายอย่างไรกันแน่ ความทุ่มเทของนางมีค่าอันใดกัน

รอนจเนียงอวี่นจู่กลับมากลายเป็นสูญยีนผู้สูงศักดิ์ ในสายตาพวกเขาก็ยิ่งไม่มีงานอีกต่อไป

เป็นลูกสาวเหมือนกัน พวกเขากลับปฏิบัติต่อนางเช่นนี้

คราวนี้นางจะต้องมีชีวิตที่ร่ำรวยสูงศักดิ์แบบนั้นแทนเจียงอวี่นจู่ให้จงได้ ไม่ว่าใครก็ไม่อาจขัดขวาง มิฉะนั้นนางจะสู้สุดชีวิตกับคนผู้นั้น!

เจียงอวี่นชีวยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกโมโห นางบีบมือเงินซื้อแล้วดิงกิงไม้ในมืออีกฝ่ายออกมา

เงินซื้อถูกบีบมือจนเจ็บ นางมองเจียงอวี่นชีวด้วยความเหลือเชื่อ

ทว่าเจียงอว้นชีวกกลับไม่สนใจนาง เพียงมองกิ่งไม้ในมือ

เป็นไม้สั้น...เป็นไม้สั้นจริง ๆ ด้วย นางจะได้เป็นฮูหยินน้อย
จวนโหวแล้ว!

เจียงอว้นชีวชอบตาแดงเรื่อ ใบหน้ากลับยิ้มร่า แลดูบิดเบี้ยว
สวนทางกัน

เงินซื้อารู้สึกว่าเจียงอว้นชีวตรงหน้าช่างแปลกหน้าเหลือเกิน
ราวกับไม่ใช่ลูกสาวของนาง

เจียงอว้นจูเองก็ตระหนักถึงความผิดปกติของเจียงอว้นชีว
เช่นกัน ตามความเข้าใจของทุกคน ลูกชายออกไปก็เท่ากับไปลำบาก
กรณีดีหน่อยคือถูกขายไปเป็นสาวใช้ในบ้านเศรษฐี อะอะก็ถูกด่าทอ
ทุบตี ความเป็นความตายอยู่ในกำมือผู้อื่น ฐานะต่ำต้อยยิ่งนัก คนที่
โชคไม่ดีก็ถูกขายเข้าห้อง แบบนั้นชั่วชีวิตนี้ก็จบสิ้นแล้ว

ในความฝัน เธอถูกขายเข้าจวนอันผิงโหว ความลำบากในช่วง
เวลานั้นไม่ควรค่าแก่การบอกกล่าวต่อคนนอก ด้วยเหตุนี้เธอจึง
คิดว่าเธอยังคงเลือกไม้สั้นนั้นดีกว่า

ทว่าตอนนี้เล่า ก่อนหน้านี้เจียงอว้นชีวกกลัวถูกขายมากเกินไป
ไม่ใช่หรือ โฉนจึงไปแย่งกิ่งไม้ในมือซ้ายของเงินซื้อได้ ทั้งยังยินดีปรีดา
ถึงปานนั้นเมื่อพบว่า เป็นไม้สั้น

คิดถึงสิ่งที่ประสบพบพานในความฝัน เจียงอว้นจูก็เลิกคิดขึ้น
น้อย ๆ เจียงอว้นชีวคงไม่ได้ฝันแบบเดียวกันหรอกนะ

เธอจำได้ว่าในความฝันเจียงอว้นชีวไม่พอใจเธอเป็นอย่างมาก
ยังเคยพูดต่อหน้าเธอว่าหากตอนนั้นให้นางเลือกก่อน ไม่แน่ว่าฮูหยิน
น้อยจวนโหวในยามนี้คงเป็นนางแล้ว

กระทั่งว่านางเหมือนเคยยั่ววนหลินถึงอัน ทว่ายามนั้นใบหน้า

นางเต็มไปด้วยริ้วรอย ้วยบุปผาล่วงเลยไปนานแล้ว หลินถึงอันจะต้องตานางได้อย่างไรกันเล่า

น่าสนใจ เจียงอวี่นจุ่มองดูอย่างสงบนิ่งต่อไป

“ท่านแม่ ข้าได้ไม้สั้นเจ้าค่ะ” ครานี้เจียงอวี่นชีว่เยือกเย็นลงแล้ว
เช่นกัน กล่าวกับเงินซื้อราวจะประกาศ

“อวี่นชีว่” เงินซื้อเป็นห่วงนางยิ่งนัก

“เจียงอวี่นจู้ ข้าได้ไม้สั้นละ” เจียงอวี่นชีว่กล่าวกับเจียงอวี่นจู้
ขณะเอ่ยวาจา นั้น ปลายคางนางเซิดขึ้นเล็กน้อย ท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง

สวรรค์เป็นใจ คราวนี้ในที่สุดก็บันดาลให้นางได้มีชีวิตทรรุหา
ให้เจียงอวี่นจู้เกลือกกลิ้งอยู่ในปลักโคลนแล้ว

เจียงอวี่นจู้เห็นท่าทางเช่นนั้นของนาง ก็ยิ่งมั่นใจในการคาดเดา
เมื่อครู่ เห็นที่อีกฝ่ายคงผันแบบนั้นเหมือนกัน

ครั้นคิดถึงเรื่องต่างๆ ในจวนอันผิงโหว เธอก็ยิ้มออกมา

เจียงอวี่นชีว่อยากได้ชีวิตในความผันของเธอจริงหรือ เช่นนั้น
เธอยกให้ก็ได้ หวังเพียงว่าถึงยามนั้นนางจะไม่นึกเสียใจทีหลัง!

เรื่องราวจึงกำหนดลงเช่นนี้ สองฝ่ายเขียนหนังสือสัญญาและ
จ่ายเงินเรียบร้อย เจียงอวี่นชีว่ก็เก็บข้าวของแล้วจากไปพร้อมกับ
สตรีผู้นั้น

นอกจากเสื้อผ้าบนร่าง เจียงอวี่นชีว่ก็ไม่ได้นำสิ่งใดไปด้วย
ในสายตานาง สิ่งของในบ้านล้วนแต่มีกลิ่นสาบของความยากจน
นำไปด้วยก็มีแต่จะทำให้คนอื่นดูแคลน

ก่อนจากไป นางกล่าวกับเจียงอวี่นจู้ว่า “พี่สาว หากวันหน้า
ชีวิตลำบากไร้ทางไปก็มาขอร้องขานะเจ้าค่ะ”

ถ้านางอารมณ์ดี ไม่แน่ว่าอาจตรางวัลให้อีกฝ่ายเป็นเงิน

สักหลายตำลึง เหมือนผ้าไหมแพรพรรณที่อีกฝ่ายเคยยกให้นาง
ประหนึ่งบริจาคทานพวกนั้น

ขอร้องนาง? มุมปากเจียงอวิ้นจูโค้งขึ้น นางคิดว่าจากสาวใช้
คนหนึ่งได้เท่าจนได้เป็นฮูหยินน้อยของจวนโหวง่ายตายปานั้นเลยรี

นอกจากนี้ เหตุใดเธอต้องไปขอร้องเจียงอวิ้นจูด้วย ชีวิตดีๆ
ของเธอกำลังจะเริ่มต้นขึ้นต่างหาก!

เจียงอว้นซิว จากไปนานแล้ว ทว่าเงินชื้อยังคงยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ รวากับวาร์เรนนั้นแล้วอีกฝ่ายจะหวนกลับมา

เจียงอว้นจู้รู้ว่าเงินชื้อรู้สึกแย่ จึงไม่ได้ไปรบกวนนาง

แสงอาทิตย์ทำมุมเฉียงเล็กน้อย แดดในฤดูใบไม้ร่วงอบอุ่น ร่างผู้คนให้ความรู้สึกอบอุ่น เจียงอว้นจู้กวาดตามองไปรอบด้าน เห็นท้องฟ้าแจ่มใสหม่อมเมฆบาง จิตใจก็พลันปลอดโปร่ง ความรู้สึกเป็นอิสระที่ห่างหายไปนานช่างทำให้คนรู้สึกยินดีอย่างหาที่เปรียบมิได้ โดยแท้

ใช่แล้ว เจียงอว้นจู้ไม่อาลัยอาวรณ์ชีวิตในจวนอันผิงโหวเลยสักนิด รวมถึงหลินถึงอัน สามีที่ใครต่อใครอิจฉาผู้นั้นด้วย

สำหรับเธอแล้ว ที่นั่นเสมือนคุกแห่งหนึ่ง เดิมทีเธอยังคิดว่า ถ้าเธอเข้าจวนโหวไปอีกครั้งควรหนีออกมาอย่างไรดี ตอนนั้นตื่นก ตัดความยุ่งยากไปได้พอดี

ทว่าในเวลานี้เธอก็มีปัญหาก็จำเป็นต้องสะสางโดยเร็วเช่นกัน

สองปีมานี้เมืองฉางเฟิงเกิดภัยพิบัติรุนแรง ปีกลายเกิดภัยแล้ง พืชพรรณธัญญาหารไร้ผลเก็บเกี่ยว ปีนี้ภัยแล้งยังมาพร้อมกับการแพร่ระบาดของตั๊กแตน

ภัยพิบัติรุนแรงถึงขั้นไหนนะหรือ ถูกร้อนที่ควรเป็นช่วงเวลา
ที่พืชพรรณเขียวชอุ่ม ทว่าเหลียวมองไปทางใดกลับไม่เห็นสีเขียว
แม้แต่หน่อย มีเพียงผืนดินแตกระแหง ราษฎรพลัดถิ่นาคาที่อยู่ คน
ที่ขาดน้ำขาดอาหารจนตายไม่รู้มีมากมายเท่าไร

เพราะเหตุนี้เอง คู่สามีภรรยาที่ทั้งขยันขันแข็งและปราศจาก
ความทะยานอยากอย่างเจียงเหิงและเงินซื่อจึงถูกบีบบังคับจนต้องขาย
ลูกสาวเพื่อให้มีชีวิตรอด

เจียงอวินจึงคิดว่าเมืองฉางเฟิงนี้อยู่ไม่ได้แล้ว

ข้อแรก ที่นี้เกิดภัยพิบัติรุนแรงเกินไป โบราณว่าไว้ ‘ยอม
เกิดเป็นสุนัขในยุคสันติสุข ดีกว่าเกิดเป็นคนในกสิยุค’ เธอรู้สึกว่
คำกล่าวนี้มีเหตุผลยิ่ง หากบ้านเมืองสงบสุข ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข
เช่นนั้นสุนัขตัวหนึ่งยังสามารถมีเนื้อกิน ก็เหมือนกับยุคปัจจุบันนั่นเอง

ในทางตรงกันข้าม หากบ้านเมืองวุ่นวายโกลาหล ราษฎร
ยากจนข้นแค้น เช่นนั้นคนผู้หนึ่งไม่ว่าพยายามเพียงใดก็ยากนักที่จะ
ได้มีชีวิตดังที่ปรารถนา

ดังนั้น หากพวกเธออยากมีชีวิตที่ดีก็จำเป็นต้องย้ายไปอยู่ใน
สถานที่ที่เจริญรุ่งเรืองเสียก่อน

อีกข้อหนึ่งคือ เธอจำได้ว่าปีหน้าเมืองฉางเฟิงก็ยังคงมีภัยแล้ง

ปีหน้าครั้นถึงยามจนตรอก ครอบครัวตระกูลเจียงจึงอพยพ
หนีภัยพิบัติ ดังนั้น ในความผันหลังจากเธอหยั่งเท้าในจวนอันผิงโหว
ได้มั่นคงแล้ว แม้อยากติดต่อกับพวกเขา แต่กลับไม่อาจติดต่อได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ไยจึงไม่เปลี่ยนจากฝ่ายรับเป็นฝ่ายรุก ซึ่ง
ย้ายบ้านไปเสียก่อนเล่า

คิดถึงตรงนี้ เจียงอวินจึงเริ่มเดินเตร่ในลานเรือน

ในไม่ช้าเธอก็ไปเจอเจียงเจิ้งที่กำลังนั่งยอง ๆ ก้มหน้าคอตกลอยใต้
ชายคาเรือนหลัง ทั้งยังเป็นบิดาของร่างกายนี้

กลัวเจียงเจิ้งจะรู้สึกลำบากใจ เจียงอวิ้นจูจึงถอยกลับไป
หลังจากนั้นจึงแสวงเดินทางมาทางนั้นอีกครั้งโดยจงใจลงฝีเท้าให้หนัก
กว่าเดิม

เจียงเจิ้งได้ยินเสียงฝีเท้าก็รีบปาดน้ำตาแล้วลุกขึ้นยืน

“ท่านพ่อ ข้ารู้ว่าท่านเสียใจ แต่เรื่องราวก็เป็นเช่นนี้แล้ว
พวกเราคิดว่าวันหน้าจะอย่างไรกันดีกว่าเจ้าคะ ส่วนอวิ้นจู...
ข้าเชื่อว่าวันหน้าพวกเราจะได้พบกันอีก” เจียงอวิ้นจูโน้มหน้า สิ่ง
เธอพูดล้วนเป็นความจริง

ทว่าเจียงเจิ้งกลับคิดว่าเธอกำลังปลอมโยนเขาอยู่ ลูกสาวที่
ถูกขายออกไปแล้ว จะได้พบหน้าอีกได้อย่างไรเล่า

“พ่อผิดต่อพวกเจ้าเอง...” เจียงเจิ้งกล่าว เป็นเพราะเขา
ไม่เอาไหน

เจียงอวิ้นจูไม่อยากเอ่ยถึงเรื่องนี้ ในปีที่เกิดภัยพิบัติ แม้แต่
การแลกลูกกันกินก็ยังมี

เจียงเจิ้งเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตระหนักว่าตนควรครุ่นคิด
ถึงชีวิตภายภาคหน้าได้แล้ว เขาสูญเสียลูกสาวไปหนึ่งคนแล้ว ย่อม
ไม่อยากเสียไปอีกคน

“วางใจเถอะ มีเงินหกตำลึงนี้ หากพวกเราประหยัดหน่อย
คงจะประคองได้ถึงปีหน้า รอจนถึงต้นฤดูใบไม้ผลิปีหน้า...”

“หากปีหน้าก็ยังมีภัยแล้งเล่าเจ้าคะ” เจียงอวิ้นจูถาม

เจียงเจิ้งถูกถามจนไปต่อไม่ถูก เดิมทีเขาอยากตอบกลับไปว่า
‘จะเป็นไปได้อย่างไร’ แต่ครั้นคิดถึงว่าปีก่อนเกิดภัยแล้ง ปีนี้ยัง

เป็นภัยแล้งที่มาพร้อมกับการแพร่ระบาดของฝูงตั๊กแตน เช่นนั้นภัยแล้งในปีหน้าก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

ใช่แล้ว...หากปีหน้าก็ยังมีภัยแล้งเล่า เขายังงั้น

เจียงอวี่นจูรอให้เขาตั้งสติได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง เจียงเจิงจึงกล่าวว่า “ไปเรียกแม่เจ้ากับพวกเจียงหลินมา พวกเรามาหารือกันดีกว่า”

ครอบครัวตระกูลเจียงไม่ได้มีแค่ลูกสาวสองคนอย่างเจียงอวี่นจูกับเจียงอวี่นชิว แต่ยังมีลูกชายสองคนและลูกสาวอีกหนึ่งคน ได้แก่เจียงหลิน เจียงอวี่นเสวี่ และเจียงอู่ เพียงแต่พวกเขายังเด็กนัก ในยามเช่นนี้ ยกให้คนอื่นโดยไม่คิดเงินก็ยังไม่แน่ว่าจะมีคนรับไว้

เจียงอวี่นจูพยักหน้าหน่อยๆ ก่อนจะไปเรียกพวกเงินซื้อ

เพียงไม่นานคนทั้งครอบครัวก็มารวมตัวกันในห้อง

เจียงอวี่นจูจูงมือเจียงอู่เดินเข้ามาพร้อมกัน เด็กชายปีนี้เพิ่งอายุหกขวบ จำได้ว่าได้ยงสา น่ารักน่าชังนัก

เจียงเจิงและเงินซื้อล้วนหน้าตาไม่เลว เจียงเจิงมีใบหน้าที่รูปสี่เหลี่ยม ส่วนเงินซื้อมีความอ่อนโยนแบบสตรีแดนเจียงหนาน ผิวพรรณขาวผ่อง ด้วยเหตุนี้เด็ก ๆ ในตระกูลเจียงจึงหน้าตาดียิ่ง เจียงอวี่นจูเห็นเจียงอู่แล้วก็เอ็นดูยิ่งนัก

ทว่าน่าเสียดาย ในความฝันดูเหมือนเขาจะเสียชีวิตระหว่างทางอพยพลี้ภัย

หากพิจารณาตามสถานการณ์ในความฝันก็พอเข้าใจได้ ตระกูลเจียงรองจุนใช้เงินหมดในปีหน้าจึงค่อยอพยพลี้ภัย เจียงอู่อายุยังน้อย ปานนี้ จะทนไม่ไหวก็เป็นเรื่องธรรมดา

โชคดียี่สิบเจ็ดปีนี่คงไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว

เจียงอวี่นจูกำมือเจียงอู๋แน่น เด็กชายพิงข้างขาเธอ กะพริบดวงตากลมโต่อย่างว่าง่าย คล้ายเขาจะรู้ว่าที่บ้านเกิดเรื่องขึ้น

“ท่านพี่...” เงินซื้อไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นจึงถามเจียงเจิง

เจียงเจิงทวนคำพูดของเจียงอวี่นจูเมื่อครู่ก่อน จากนั้นจึงถามว่านางคิดเห็นอย่างไร

เงินซื้อไม่รู้จะทำอย่างไรดี ปีหน้าก็ยังคงเกิดภัยแล้งงั้นหรือสวรรค์ไม่เหลือทางรอดให้มนุษย์ถึงปานนี้! ตอนนี้เข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้วแต่กลับไร้รู้แว่วว่าฝนจะตกลงมาแม้แต่หยดเดียว ไม่แน่ว่าปีหน้าก็อาจจะ...

ก่อนหน้านี้นางไม่กล้าคิดไปในทิศทางนั้น มักหวังว่าปีหน้าจะดีขึ้น บัดนี้เมื่อมีคนเอ่ยออกมา นางก็รู้สึกราวกับสะดุ้งตื่นจากความฝันแล้วจะทำอย่างไรดีเล่า นางมองไปทางเจียงเจิง

ทว่าเจียงเจิงกลับมองมาทางเจียงอวี่นจู เขาารู้สึกว่าหลังเกิดเรื่องนี้ นางดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นไม่น้อย

“ท่านพ่อ ท่านแม่ ข้าคิดว่าพวกเราควรย้ายบ้านเจ้าค่ะ หรือจะเรียกว่าอพยพลี้ภัยก็ได้” เจียงอวี่นจูพูดสิ่งที่น่าตกใจออกมา

“ย้ายบ้าน? ย้ายไปที่ไหน” เงินซื้อปฏิเสธโดยสัญชาตญาณ นางรับทราบความลำบากของการพลัดถิ่นฐาน ตอนนั้นนางก็ติดตามผู้เฒ่าเงินลี้ภัยมายังหมู่บ้านจินหนิว ไม่ง่ายเลยกว่าจะตั้งรกรากอยู่ในสถานที่แห่งนี้ได้ นางไม่อยากไปจากที่นี่

เจียงอวี่นจูมองไปทางเจียงเจิง เธอรู้สึกว่าเขาสนับสนุนตอนใช้แล้ว เจียงเจิงก็เข้าใจเหตุผลเหล่านั้นดี ต้นไม้ย้ายที่มักตายแต่คนกลับมีโอกาสรอดเมื่อย้ายที่

เขาหรือกับเงินซื้อเสียงเบา หากปีหน้าเกิดภัยแล้งอีก พวกเขา

ยอมไม่อาจรับมือไหว ต่อให้ไม่เกิดภัยแล้ง ชีวิตของพวกเขาที่จะต้องลำบากมากเป็นแน่

ยามนี้เข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้วแต่กลับไร้วีแววฝนตก เจียงเจิงคิดว่าโอกาสที่จะเกิดภัยแล้งในปีหน้ามีสูงมาก

เจิงซื่อยิ่งฟัง ดวงตาก็ยิ่งแดงเรื่อ แต่นางรู้ว่าเจียงเจิงพูดถูก ครั้นถึงยามโพล้เพล้ ครอบครัวตระกูลเจียงก็เห็นพ้องต้องกันว่าพวกเขาจะย้ายบ้าน

“เก็บของสักหน่อย พวกเราจะออกเดินทางภายในสองวันนี้” เจียงเจิงกล่าว

“สองวันนี้?” เจียงอวิ้นจุคาตไม่ถึงเช่นกันว่าเจียงเจิงจะรีบร้อนปานนี้

เจียงเจิงกล่าวต่อว่า “ยามนี้เข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว อากาศจะยิ่งหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ ทางที่ดีพวกเราควรหาที่พักพิงให้ได้ก่อนฤดูหนาวจะมาถึง”

มีฉะนั้น ในช่วงที่อากาศเหน็บหนาวที่สุดของฤดูหนาว หากไร้หลังคาคลุมศีรษะ พวกเขาคงได้หนาวตายกันพอดี

เหตุผลเป็นเช่นนี้ เจียงอวิ้นจุเข้าใจ

คนตระกูลเจียงเริ่มสาละวนอยู่กับการเตรียมตัวไปจากเมืองฉางเฟิง

ส่วนจะมุ่งหน้าไปที่ใดนั้น พวกเขาตัดสินใจเดินทางลงใต้ประการแรก ทางใต้ฝนตกชุก แหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์ ประการที่สอง ยิ่งเดินทางลงใต้ อากาศก็ยิ่งอบอุ่น จุดนี้สอดคล้องกับทิศทางที่พวกเขาอพยพหลีกเลี่ยงในความผัน

คืนนั้นเอง เจียงเจิงซ่อมรถเข็นของที่บ้านจนเสร็จเรียบร้อย

ส่วนเงินซื้อเก็บกวาดสิ่งของภายในบ้าน โดยมีเจียงอวินจุคอยช่วย

อันที่จริงก็แทบไม่มีอะไรให้เก็บ สองปีมานี้เกิดภัยพิบัติต่อเนื่อง
ของที่พอขายได้ในบ้านล้วนถูกขายออกไปหมด ตอนนี่จึงเหลือเพียง
สิ่งของจำพวกโต๊ะซำชุดที่ไม่มีใครต้องการ ไม่อาจนำติดตัวไปได้

“พี่ใหญ่ ต้องเอาเงินนี้ไปด้วยหรือไม่ขอรับ” เจียงหลินถือน้ำชา
ซำชุดใบหนึ่งพลองถามเจียงอวินจุ

“ไม่ต้อง” เจียงอวินจุตอบอย่างเด็ดขาด

เจียงหลินจึงหันหลังเดินจากไป

“พี่ใหญ่ แล้วสิ่งนี้เล่า” เจียงอวินเสวี่ยถือผ้าห่อสัมภาระผืนหนึ่ง
เข้ามาถาม

เจียงอวินจุมองผ้าผืนนั้น ใช้เป็นผ้าชีร์วียังรังเกียจว่าโหมไป
แต่ตอนนี้...“เอาไปด้วยเถอะ” เธอกล่าว

อย่างน้อยก็ยังเป็นผ้าผืนหนึ่ง ระหว่างทางหากอากาศหนาวจัด
ก็ยังใช้รองนั่งได้

เจียงอวินเสวี่ยพับผ้าห่อสัมภาระผืนนั้นอย่างระมัดระวังด้วยความ
ดีอกดีใจ ประหนึ่งเป็นของล้ำค่า

แม้แต่เจียงอู๋ก็ยังเข้ามาช่วย พวกเด็ก ๆ ต่างยุ่งกันตัวเป็นเกลียว
เงินซื้อมองดูอยู่ด้านข้าง ทั้งปลาบปลื้มและกังวลใจ
พวกเขายุ่งกันจนมืดค่ำ ก่อนจะกินข้าวแล้วแยกย้ายกันไป
พักผ่อน

เช้าวันรุ่งขึ้น เจียงเจิงตื่นแต่เช้าตรู่ไปซื้อเสบียงที่ตำบลเตรียมไว้กิน
ระหว่างทาง สิ่งที่เขาซื้อมาคือข้าวฟ่างทั้งหมด

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ราคาข้าวสารพุ่งสูง คนยากจนไหนเลยจะมี

ปัญญาซื้อข้าวสาร ล้วนซื้อเสปียงแบบนี้ไว้กินทั้งนั้น ธัญพืชชนิดนี้
ทั้งหายและสาบคอ เมื่อก่อนเพียงนำมาหมักบ่มสุรา แต่ตอนนี้แค่
มีกินก็นับว่าไม่เลวแล้ว

ลำพังเท่านั้น ซื้อข้าวฟ่างมาทำลิสซัง¹ ก็ใช้เงินไปแล้วหาร้อยอี่แปะ
ราคาที่สูงขึ้นเร็วเกินไป ทำให้เจียงเจิงเริ่มรู้สึกว่าการไปจากที่นี่
เป็นความคิดที่ดีมากขึ้นเรื่อยๆ

ส่วนเงินซื้อไปสอบถามสถานการณ์ในหมู่บ้านว่าตอนนี้เส้นทาง
ไหนเดินทางสะดวก รวมถึงหากพวกตนต้องการไปจากเมืองฉางเฟิง
จำเป็นต้องไปทำหนังสือผ่านทางที่ศาลาว่าการอำเภอหรือไม่

เมื่อไปถาม นางจิ้งหราบว่า ที่แท้ในหมู่บ้านเริ่มมีคนอพยพ
ลี้ภัยแล้ว

ส่วนใหญ่พวกเขาเดินทางลงใต้ ทว่าหากถามว่าใช้เส้นทางใด
กลับไม่มีใครตอบได้แน่ชัด คนในหมู่บ้านเองก็ไม่ว่าเส้นทางไหน
เดินทางสะดวก อย่างไรก็ตาม มีเพียงผู้ที่ออกเดินทางเท่านั้นจึงจะรู้
แต่คนที่จากไปแล้วล้วนไม่หวนคืนมา

ส่วนเรื่องหนังสือผ่านทางก็เคยมีคนถามมาก่อนเช่นกัน ทว่า
ศาลาว่าการอำเภอไม่ออกให้ กระทั่งว่าหากไม่ระวังไปทำให้ท่าน
เจ้าหน้าที่มีโทษเข้าก็อาจถูกจับเอาได้ อย่างไรก็ตาม มีคนต้องการไป
จากเมืองฉางเฟิงมากขนาดนี้ หากเอื้อมบ่นทราบเรื่อง ท่านเจ้าหน้าที่
ก็อาจรักษาตำแหน่งเอาไว้ไม่ได้

ดังนั้น ถ้าต้องการจากไปก็ได้แต่จากไปอย่างเงียบๆ

¹ หน่วยมาตราวัดของจีน 1 ชั่งเท่ากับ 500 กรัม

ยามเที่ยงวัน คนทั้งครอบครัวมารวมตัวกัน รายงานสิ่งที่ตนเองล่วงรู้มา พวกเขายิ่งตัดสินใจแน่วแน่ว่าเดิมที่ต้องไปจากที่นี่

กินข้าวเสร็จ เงินซื้อก็เริ่มลงมือ นางจะนำข้าวฟ่างเหล่านั้น มาผสมกับรำข้าว ทำเป็นแป้งทอดไว้สำหรับกินระหว่างทาง

เจียงอวี่นจุนำผักตองเค็มที่เหลืออยู่ในโถผักตองออกมาหั่นฝอย เตรียมไว้สำหรับกินระหว่างทางเช่นกัน

เธอทำเร็วมาก เพียงครูเดียวผักตองหกเจ็ดหัวก็กลายเป็น เส้นฝอยละเอียดหมดแล้ว

ที่บ้านยังมีน้ำมันงาเหลืออยู่บ้าง เดิมเป็นส่วนที่เก็บไว้กินในช่วง ข้ามปี แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นแล้ว เธอจึงเทใส่ผักตองทั้งหมด

ครั้นทำอันนี้เสร็จ เธอก็ไปเตรียมน้ำ ยามนี้เกิดภัยแล้งทุก หย่อมหญ้า น้ำจึงเป็นสิ่งที่มีความอย่างยิ่ง

ในลานเรือนตระกูลเจียงเดิมมีบ่อน้ำอยู่หนึ่งบ่อ แต่ตอนนี้ แห้งขอดไม่ต่างจากบ่อน้ำส่วนใหญ่ในหมู่บ้าน หากจะตักน้ำก็ต้องไปที่ บ่อน้ำตรงปากทางเข้าหมู่บ้านเท่านั้น

เจียงอวี่นจุนและเจียงหลินต่อแถวอยู่ราวครึ่งชั่วยาม² กว่าจะตักน้ำ กลับมาได้สองถัง ทว่าน้ำนั้นกลับเป็นสีเหลืองขุ่น

เจียงอวี่นจุนมองดูจนคิ้วขมวด นี่ดื่มได้จริงหรือ

“ทั้งไว้ข้ามคืนก็ดื่มได้แล้ว” เงินซื้อมาเห็นในครัวจึงพูดขึ้น ส่วนเรื่องจะตมน้ำ พวกนางไม่มีกระทั่งพินมาหุงหาอาหาร แล้วจะตม อย่างไม่รู้เล่า

“น้ำโตะ แก้วอี และเตียงในบ้านมาเผาเกิดเจ้าคะ ตมน้ำให้เดือด

² หน่วยบอกเวลาของจีน 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ก่อนค่อยดื่ม ไม่อย่างนั้นถ้าป่วยขึ้นมาจะทำอย่างไรเจ้าคะ” เจียงอวี่นจู กล่าว

เงินซื้ออ้าปากห่อด้วยความตกใจ เผาโต๊ะเผาเตียงเหียนะ นี่จะได้อย่างไรกัน...แต่ครั้นคิดถึงว่าพวกตนกำลังจะไปจากที่นี่แล้ว ก็ดูเหมือนจะไม่มีสิ่งใดทำไม่ได้

เจียงเหิงและเงินซื้อสร้างบ้านขึ้นมามีมือเปล่า สิ่งของในบ้าน ล้วนเป็นสิ่งที่พวกนางเก็บหอมรอมริบเอาทีละชิ้น ยกตัวอย่างเช่น เตียงหลังนั้นก็ซื้อมาตอนที่พวกนางแต่งงาน ยังมีโต๊ะตัวนั้น เจียงเหิง ให้คนทำขึ้นตอนนางคลอดเจียงอวี่นจู

สิ่งของทุกชิ้นล้วนมีความทรงจำของนางอยู่ ยามนี้กลับต้องเผา เสียแล้ว...

เงินซื้อเจียบั่น นางรู้ว่าคราวนี้พวกตนต้องทุบหม้อข้าวจมเรือ³ จริงๆ นางหวาดกลัวยิ่งนัก ทว่าเมื่อมีคนในครอบครัวอยู่ด้วย ความหวาดกลัวนั้นก็กลับจางลงไปไม่น้อย กระทั่งว่านางต้องเข้มแข็งเพื่อ บังลมบังฝนให้ลูกๆ ของตนเอง

เจียงอวี่นจูมองน้ำสองถึงนั้นแล้วพลันก็อะไรขึ้นมาได้ ตอนนั้น พวกเธอยังสามารถดื่มน้ำดื่ม แต่ระหว่างทางเล่า น้ำที่ทำได้อาจเลวร้าย กว่านี้ บางทีเธอควรเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ

เธอครุ่นคิดเล็กน้อยก็ตัดสินใจทำเครื่องกรองน้ำ เพื่อหลีกเลี่ยง น้ำสกปรกให้ได้มากที่สุด

เครื่องกรองน้ำนั้นง่ายยิ่งนัก เพียงใช้ถ่าน ก้อนหินขนาดเล็ก กรวด และผ้าฝ้ายก็สามารถทำได้แล้ว

³ หมายถึง ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ถึงที่สุด

พวกเจียงหลินไม่เคยทำมาก่อน เมื่อเห็นว่าเรื่องที่เจียงอวิ้นจู กำลังทำน่าสนใจมากจึงล้อมเข้ามาดู

เจียงอวิ้นจูจึงให้พวกเขาช่วย คนที่ล้างก้อนกรวดก็ล้างก้อนกรวด คนที่ล้างหม้อก็ล้างหม้อ ไม่นานเครื่องกรองน้ำที่มีลักษณะคล้ายแจกัน ก็เสร็จเรียบร้อย

ครั้นเห็นน้ำจากถังลงในแจกัน น้ำก็ไหลซ่าออกมาทางก้นแจกัน ไส้จนเห็นก้นบึ้ง

เด็กทั้งสามถูกภาพหน้าอัศจรรย์นี้ดึงดูดความสนใจ ขณะที่เจียงอวิ้นจูมั่นใจได้เสียที สำเร็จแล้ว

วันรุ่งขึ้น เจียงอวินฉูช่วยเงินซื้อทำแบ่งทอดข้าวฟ่าง ข้าวฟ่าง
ห้าสิบซั่งล่วนต้องนำมาบดให้เป็นแป้งแล้วจึงปั้นเป็นแผ่น ล้วนเปลือง
เวลาทำเป็นอันมาก

ระหว่างนั้นหลังจากเงินซื้อกับเจียงเจิงเจรจากัน ต่างก็แยกย้าย
ออกจากบ้าน

เจียงเจิงตรงไปทางฝั่งตะวันตกของหมู่บ้าน แล้วหยุดลงตรงหน้า
ประตูสีแดงชาดบานหนึ่ง จากนั้นยกมือเคาะ

เวลานั้นชายผู้หนึ่งก็ออกมาจากข้างใน เมื่อเขาเห็นเจียงเจิง
ก็พลันจับประตูไว้พลางกล่าว “ที่บ้านข้าก็ไม่มีเสบียงเหมือนกัน ค็นวาน
แม่พวกข้าก็ไม่ได้กินข้าว ยังหิวท้องหิวอยู่เลย!”

ดูจากท่าทางของเขา ราวกับกล่าวว่าเจียงเจิงจะเข้าไปในบ้าน
หรือมาขอยืมเสบียงจากเขาอย่างไรอย่างนั้น

ชายผู้นั้นคือเจียงไห่ พี่ชายของเจียงเจิง

เจียงเจิงมองท้องที่นูนขึ้นมาเล็กน้อยของอีกฝ่าย ถ้าบอกว่า
ไม่ผิดหวังก็คงเป็นการโกหก เจียงไห่รับช่วงต่องานของพ่อเฒ่าเจียง
เป็นเจ้าแกแกลาสุราแห่งหนึ่งในตำบล ชีวิตเจริญก้าวหน้ายิ่งนัก แม้
สองปีนี้จะประสบภัยพิบัติ แต่ก็ไม่ถึงกับขัดสน

“ใครรี” สตรีในเรือนถามเสียงดัง จากนั้นยังพูดต่อว่า “ไม่ว่าจะเป็นใคร หากมาเยี่ยมเสียดังไม่มีหอรอก พวกเราทั้งแก๊งยังกินไม่อิ่มเลย!”

“ข้ารู้” เจียงไหย่ตอบกลับ มองไปทางเจียงเจิงแฝงความหมายว่า เจ้าได้ยินแล้วใช่ไหม คนในครอบครัวพวกเรายังกินไม่อิ่มกันเลย!

เจียงเจิงก็รู้ว่ามีความหมายเช่นนั้น

“ข้าอยากพบท่านแม่” เขากล่าวเสียงห่อหุ้ม

จวนจะไปจากที่นี่แล้ว ไปคราวนี้ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกหรือไม่ เขาคิดว่าอย่างไรก็ควรมาเจอแม่เฒ่าเจียงเพื่อบอกลากันสักครั้ง

“อยากพบท่านแม่หรือ” เจียงไหย่หลุดหัวเราะออกมา เขาก็ทักว่าเจียงเจิงมาขอตนเองไม่สำเร็จก็คิดจะไปเยี่ยมเงินแม่เฒ่าเจียง

“ท่านแม่ น้องรองบอกว่าอยากพบท่าน” เขายังคงจับประตู่ไว้เหมือนเดิม แต่หันหน้าร้องเข้าไปข้างใน

“ตอนนี้รู้จักมาเยี่ยมข้าแล้วรี ตอนที่แต่งสะใภ้ที่ทำให้ครอบครัวร้างจนผู้ัน เหตุใดจึงไม่คิดถึงมารดาอย่างข้าบ้างเล่า!” แม่เฒ่าเจียงที่อยู่ข้างในกล่าวเสียงดังฟังชัด

ครั้งนั้นเจียงเจิงอยากแต่งงานกับเงินซื้อ แม่เฒ่าเจียงคำนึงหัวชนฝา ทว่าสุดท้ายเจียงเจิงยังคงแต่งงานกับนาง แม่เฒ่าเจียงจึงแยกบ้าน กันพวกเขาออกไปโดยไม่แบ่งปันสิ่งใดให้ ยามปกติก็ไม่ค่อยชอบเงินซื้อกับเจียงเจิง

“ท่านแม่!” เจียงเจิงร้องมาจากนอกบ้าน

“แต่งเมียแล้วลืมแม่ ข้าไม่มีลูกชายเยี่ยงเจ้า!” แม่เฒ่าเจียงตวาด

วาจานี้ของนางเสียดแทงจิตใจยิ่งนัก เจียงเจิงเคยลืมนางเสียเมื่อไร หลายปีที่แต่งงาน แต่ครั้งที่ตระกูลเจิงทำของอร่อย เขาล้วนคิดถึงนางเป็นคนแรก

เจียงเจิงในใจนึกโกรธเคือง เขาคุกเข่าลงโครมแล้วโขกศีรษะค้ำับแม่เฒ่าเจียง

เจียงให้ยืนอยู่หลังประตู มองดูเขาราวกับชมเรื่องตลกอย่างไรอย่างนั้น

เมื่อโขกศีรษะดังๆ สามครั้งเสร็จ เจียงเจิงก็เงยหน้าขึ้นมา “ท่านแม่ ข้าไปแล้วนะขอรับ” เขาหมายความว่าเขาจะไปจากเมืองฉางเฟิง

“ไปให้พ้น!” แม่เฒ่าเจียงกล่าวโดยไม่ยอมออกมาพบหน้าเจียงเจิงเลยตั้งแต่ต้นจนจบ

เจียงเจิงมองเข้าไปในเรือนหนึ่งๆ แล้วลุกขึ้นเดินจากไป

ในเรือนหลังเล็กที่เก่าโหมมหางตอนใต้ของหมู่บ้าน เวลานั้นกลับอยู่ในสถานการณ์ที่ต่างออกไป

เงินซื้อปิดประตูเรือน ลดเสียงบอกเล่าเรื่องที่ตนจะจากไปให้ผู้เฒ่าเงินฟัง สุดท้ายยังพูดว่า “ท่านพ่อ ท่านไปกับพวกข้าเถิด”

ครั้งนั้นผู้เฒ่าเงินกับเงินซื้อถืออพยพหนีภัยพิบัติมาถึงที่นี่เหมือนกัน ต่อมาเมื่อเงินซื้อออกเรือนไปกับเจียงเจิง ผู้เฒ่าเงินจึงใช้ชีวิตลำบากมาโดยตลอด สองปีก่อนดวงตาของเขามีปัญหามองเห็นไม่ชัด ยามปกติล้วนได้เงินซื้อคอยดูแล หากนางจากไปเขาอยู่ตัวคนเดียวมิเท่ากับรอคอยความตายหรือ ด้วยเหตุนี้เงินซื้อจึงกล่าวเช่นนั้น

“ไม่ต้องแล้ว พวกเจ้าไปเถอะ ข้าอยู่คนเดียวได้” ผู้เฒ่าเงินกล่าวพลางสายศีรษะ

เขาอายุมากแล้ว ดวงตาที่ไม่ไคร่ดี ตามเงินซื้อไปมิกลายเป็นตัวถ่วงหรือ

“ท่านพ่อ...” ความจริงเงินซื้อตัดสินใจได้แล้วจึงไม่พูดอะไรอีก ทว่าผู้เฒ่าเงินกลับเหมือนนึกอันใดขึ้นมาได้จึงเข้าไปในห้องครัวหนึ่งเขาก็ถือห่อผ้าออกมาแล้วส่งมันให้กับเงินซื้อ

เมื่อเงินซื้อคลี่ห่อผ้านั้นออกก็เห็นว่าในนั้นมีปืนเงินอันหนึ่งกับเศษเงินอีกเล็กน้อย

นางจำได้ ปืนอันนี้คือของตุตต่างหน้าของมารดานาง

“ควรให้เจ้าตั้งนานแล้ว แต่ก็อยากเก็บไว้ดูใกล้ตัว ให้ความรู้สึกเหมือนแม่เจ้ายังอยู่ ตอนนี้อาจจะจากไปแล้วก็เอามันไปด้วยเถอะ” ผู้เฒ่าเงินกล่าว

น้ำตาเงินซื้อไหลพรากลงมาอย่างห้ามไม่อยู่ นางรับห่อผ้านั้นมาแล้วก็ยังแน่ใจในความคิดของตัวเองมากกว่าเดิม

ยามพลบค่ำ ตระกูลเจียงเตริยมทุกอย่างพร้อมสรรพ ดวงอาทิตย์เพิ่งลับยอดเขา ทุกคนต่างเข้านอน

ยามโน้¹ของวันรุ่งขึ้น คนตระกูลเจียงลุกขึ้นเก็บข้าวของ ก่อนจะออกจากบ้านไปอย่างเงียบเชียบ

ขณะลั่นดาลประตู น้ำตาของเงินซื้อแทบไหลพรากลงมา แต่ครานี้นางอดกลั้นเอาไว้ นางร้องไห้ไม่ได้!

¹ ช่วงเวลาประมาณ 1.00 - 3.00 น.

เจียงเจิงก็รู้สึกแยเหมือนกัน เส้นทางข้างหน้ายาวไกล ภาระของเขายิ่งหนักหน่วงกว่าเดิม

มีช่วงขณะหนึ่ง ความจริงเขายากย้อนกลับไปเหลือเกิน หากปีหน้าสถานการณ์ดีขึ้นแล้ว แต่เขาก็คงว่าเขาไม่สามารถเดิมพัน เพราะเขาแพ้ไม่ได้

กลับเป็นพวกเจียงหลินเด็กสามคนนั้นเสียอีกที่ตื่นเต้นคึกคัก บางทีในความคิดของพวกเขา นี่คงเป็นเพียงการเดินทางไกลครั้งหนึ่ง “ไปกันเถอะ” เจียงเจิงกล่าว

คนทั้งครอบครัวพากันมุ่งหน้าไปยังเรือนของผู้เฒ่าเงินทางตอนใต้ของหมู่บ้านอย่างเงียบ ๆ

เจียงหลินปั่นขำมำแพงเตี้ย ๆ นั้นอย่างระมัดระวัง เข้าไปเปิดประตู จากนั้นพวกเจียงเจิงจึงค่อยเข้าไปในเรือน

“ผู้ใด” ผู้เฒ่าเงินดวงตาใช้งานได้ดีไม่ดี แต่ทุกกลับวายเป็นพิเศษ ประกอบกับอายุมากแล้ว มักสะดุ้งตื่นง่าย ด้วยเหตุนี้เมื่อได้ยินเสียงดังมาจากข้างนอก เขาก็เฝ้าถามด้วยความตระหนก

“ข้าเองขอรับ ท่านพ่อ” เจียงเจิงตอบ

ผู้เฒ่าเงินประหลาดใจยิ่งนัก มาเวลานี้ เกิดเรื่องอันใดขึ้น
งั้นหรือ

จิตใจไม่สงบ เขารีบลุกขึ้นไปเปิดประตูเรือน

“ท่านพ่อ รีบไปกับพวกข้าเถิดขอรับ” เจียงเจิงลดเสียงพูด

ถึงตอนนี้ผู้เฒ่าเงินจึงล่วงรู้ความคิดของเงินชื่อ ที่แท่นางตั้งใจจะพาเขาไปด้วยแต่แรกแล้ว เพียงแต่เมื่อวานกลัวว่าเขาจะปฏิเสธ จึงไม่ได้เอ่ยออกมา

ผู้เฒ่าเงินทั้งขาซึ่งทั้งปวดใจ ยิ่งไม่อยากไปกับเงินซื้อมากกว่าเดิม ได้แต่เร่งให้พวกนางรีบจากไป หากชักช้าแล้วถูกผู้อื่นพบเห็นเข้า เกรงว่าจะไม่เป็นการดี

ทว่าเงินซื้อยอมไม่ไปอยู่แล้ว นางจะต้องพาผู้เฒ่าเงินไปด้วยให้ได้

ผู้เฒ่าเงินไม่เห็นด้วย คนทั้งสองจึงยื้อยุดกันอยู่เช่นนั้น
เจียงอวี่นจួយืนมองอยู่ด้านข้างจนร้อนใจ เธอคิดว่าควรพาผู้เฒ่าเงินไปด้วย แม้สายตาเขาจะไม่ดี แต่สุขภาพยังแข็งแรงมาก สามารถติดตามพวกตนไปได้โดยไม่มีปัญหา ทว่าหากให้เขาวิ่งอยู่ที่นี้ ปีน้ำฝ้ายพิบัติจะเลวร้ายกว่าเดิม เขาก็มีแต่จะต้องหิวตาย

“ท่านตา หากท่านไม่ไป พวกข้าก็จะไม่ไปเช่นกัน” เธอกล่าวกับผู้เฒ่าเงินด้วยความจริงใจ “ท่านพ่อท่านแม่ยอมต้องพาท่านไปด้วยแน่นอน พวกข้าก็คิดเห็นเช่นนี้”

“ใช่แล้ว ท่านตา ท่านไปกับพวกเราเถิด ข้าจะประคองท่านเอง” พวกเจียงหลินรีบเอ่ยขึ้นทันที

พูดจบ คนทั้งสองก็ล้อมผู้เฒ่าเงินไว้ตรงกลาง บ้างดึงแขน บ้างดึงขา ลากเขาออกไปข้างนอก

ผู้เฒ่าเงินล้าคอติบตัน “เด็กดี ข้าเดินเองได้”

ในที่สุดเขาก็เข้าใจความปรารถนาของพวกเงินซื้อแล้ว ตัดสินใจติดตามพวกเขาไปด้วยกัน

เขาไม่มีสิ่งใดต้องเก็บกวาด ของมีค่าที่สุดก็ได้มอบให้เงินซื้อไปตั้งแต่เมื่อวาน เพียงพกชุดสำหรับสวมใส่ติดตัวแล้วจึงตามเงินซื้อออกมาจากประตูเรือน

คนทั้งครอบครัวจึงพากันเดินทางออกจากหมู่บ้าน มุ่งหน้าลงใต้

ยามห้า² ห้องฟ้ายังคงมืดสนิท บนถนนไร้ผู้คนสัญจร

ครั้นกำลังจะก้าวพ้นเขตหมู่บ้าน พลันมีเสียงสตรีผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น
อย่างล่งเล “พี่เหิน...ใช่ท่านหรือไม่”

เหินชื้อสะดุ้งโหยง “ไครนะ!” นางถามอย่างตื่นตระหนก

สตรีผู้หนึ่งหิ้วถังน้ำเดินผ่านมุมถนนมา ท่ามกลางความสลัวราง
เหินชื้อจำนางได้แล้วจึงลอบถอนหายใจเบาๆ

ที่แท้ก็เป็นนางนี่เอง

สตรีผู้นี้แซ่หลิว แต่งเข้ามาอยู่หมู่บ้านจินหนิวไล่เลี่ยกับเหินชื้อ
ทว่าชีวิตกลับลำบากยิ่งกว่า ได้ยินว่าเมื่อก่อนนางอยู่ในช่อง ชาวบ้าน
ต่างไม่เข้าใจว่าเจ้ารองตระกูลผู้มั่งคั่งและหน้าตาดี เหตุใดออกไป
ข้างนอกเพียงคราเดียวกลับแต่งสตรีเช่นนี้กลับมาเสียได้

หรือสตรีผู้นี้จะเชี่ยวชาญเรื่องอย่างว่า อย่างไรเสียก็มาจาก
สถานที่แบบนั้น ทุกคนล้วนคาดเดาไปในทางเสื่อมเสีย

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครในหมู่บ้านยินดีพูดคุยกับหลิวชื้อ ยามปกติ
นางมักเก็บตัวอยู่ในเรือน ประตูใหญ่ไม่ออก ประตูรองไม่ข้าม ชีวิต
เช่นนี้ก็เงียบสงบดีเหมือนกัน

ทว่าเมื่อปีก่อน เจ้ารองตระกูลลุ่มปวยเสียชีวิต หลิวชื้อซึ่งมี
ลูกคนหนึ่งจึงกลายเป็นแม่ม่าย

แม่ม่ายมักตกเป็นเป้าินินทา โดยเฉพาะแม่ม่ายที่มีรูปโฉมงดงาม
อีกทั้งยังผ่านเรื่องเช่นนั้นมาก่อน ราวกับว่าเกิดมาก็สมควรตกเป็นเป้า
ินทาของคนอื่น จึงไม่แปลกที่นางจะออกมาตักน้ำในยามนี้

เหินชื้อถอนหายใจ นางไม่เคยไปมาหาสู่กับหลิวชื้อ แต่ครานั้น

² หรือยามอื่น ช่วงเวลาประมาณ 3.00 - 5.00 น.

ที่บ้านไม่มีข่าวสารจะกรอกหม้อ นางตระเวนยืมจากคนรู้จักจนทั่วก็ยังไม่ได้ข่าวสารแม้แต่เม็ดเดียว ใครจะคิดว่าซากลับจะบังเอิญเจอหลัวชื่อกลางทาง และอีกฝ่ายยินดีให้นางยืมข่าวสาร

เงินซื้อรู้สึกขอบคุณหลัวชื่อ ทั้งยังนึกเสียใจที่ในอดีตหลงเชื่อคำลือจึงไม่ได้คบค้ากับอีกฝ่าย วันก่อนเมื่อซื้อข่าวสารมาได้ นางก็รีบนำไปคืนหลัวชื่อเป็นอันดับแรก อีกฝ่ายเป็นแม่ม่ายลูกกำพร้า มีชีวิตไม่ง่ายเลย

“พี่เณิน พวกท่านจะไปไหนหรือ” หลัวชื่อพูดจানাฟังยิ่งน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน

เงินซื้อตึงนางมาอีกฝั่ง เห็นว่าพวกตนจะไปจากหมู่บ้านแล้วจึงไม่คิดปิดบัง เล่าแผนการทั้งหมดให้นางฟัง สุดท้ายยังกล่าวว่า “น้องสาวรีบตัดสินใจแต่เนิ่นๆ เสียเถิด หากปีหน้ายังเกิดภัยพิบัติเช่นเดิม...”

เงินซื้อไม่จำเป็นต้องพูดจบ หลัวชื่อก็น้ำถอดสีแล้ว

ในปีที่สุขสงบ ชีวิตนางยังลำบากถึงเพียงนี้ ถ้าเป็นปีที่เกิดภัยพิบัติต่อให้นางมีเงิน คิดว่าก็คงถูกคนกลืนกินทั้งเป็น

เงินซื้อกล่าวเท่านั้นก็หันหลังจากไปพร้อมพวกเจียงเจิง

“ขอบคุณพี่หญิงที่เอ่ยเตือน บุญคุณยิ่งใหญ่ของพี่หญิง วันหน้าข้ากับหยวนเออร์จะต้องตอบแทนอย่างแน่นอน” หลัวชื่อกล่าวไล่หลังมา

เงินซื้อเพียงโบกไม้โบกมือ นางไม่อาจช่วยเหลืออันใดอีกฝ่ายได้นี้ไม่นับเป็นบุญคุณแต่อย่างใด

ครั้นออกจากหมู่บ้านจินหนิว เบื้องหน้าคือพงไพรสุดไพศาล พวกเขาเดินทางอยู่เนิ่นนาน จู่ๆ เงินซื้อก็เอ่ยถามเจียงเจิงว่า “ท่านว่าอวีนชีว วันหน้าจะ...”

เจียงเจิงเข้าใจทันที นางคงเห็นหลิวซื้อแล้วนึกถึงเจียงอวี่นชั่ว
เป็นแน่ กลัวว่าลูกสาวจะจับพลัดจับผลูไปอยู่ในสถานที่เช่นนั้น

“ไม่หรอก” เจียงเจิงปลอบนาง

เงินซื้อพยักหน้าบ่อยๆ

คนตระกูลเจียงจากไปแล้ว พวกเขาตั้งใจจดหมายฉบับหนึ่งไว้
ใต้หมอนของเจียงอวี่นชั่วเพื่อบอกทิศทางที่มุ่งหน้าไป อันที่จริงใน
ความฝัน พวกเขาตั้งใจจดหมายไว้ให้เจียงอวี่นจูเช่นกัน แต่ด้วยเหตุ
ปัจจัยหลายประการ สุดท้ายเธอจึงไม่ได้เห็นจดหมายฉบับนั้น

ก้องฟ้าสว่างจ้า พวกเจียงอวี่นจุเดินทางมาถึงอำเภอหลินชาง ที่อยู่ใกล้เคียงกัน พวกเธอไม่มีหนังสือผ่านทางจึงไม่กล้าเข้าไปในอำเภอ ได้แต่ลัดเลาะผ่านหมู่บ้านและตำบลต่างๆ

แสงอรุณอาบไล้ร่างแต่ละคน เจียงเจิงขึ้นรถเข็น บนนั้นวาง สัมภาระของพวกเขาเอาไว้ เจียงอู๋นั่งอยู่บนท้องสัมภาระ ความตื่นเต้น เคลื่อนดวงหน้าเล็ก เร่งให้เจียงเจิงไปเร็วๆ หนอยไม่หยุด

เงินซื้อคอยประคองผู้เฒ่าเงินอยู่ฝั่งซ้าย ส่วนเจียงอวี่นจุจูงมือ เจียงหลินและเจียงอวี่นเสวี่เดินอยู่ฝั่งขวา

คนทั้งครอบครัวอยู่พร้อมหน้า คล้ายกับว่าเส้นทางใต้ฟ้าเท้า ไม่ได้ยากลำบากถึงเพียงนั้น

เวลานี้ชีวิตของเจียงอวี่นชีวหาได้สุขสบายไม่ สตรีผู้นั้นหรือก็คือป้าจาง พานางร่อนเร่ไปทั่ว เร่ขายนางดูสินค้ำชิ้นหนึ่ง

ใช่แล้ว สินค้ำ มีโซ่มนุษย์ เหมือนเป็นวัวเป็นม้าอย่างไรอย่างนั้น “ดูหน้าตารูปร่างี่สิ” ป้าจางตั้งหน้าตั้งตาแนะนำเจียงอวี่นชีว ให้แก่พ่อค้าเศรษฐีตรงหน้า

เจียงอวี่นชีวกลับนึกรังเกียจ ชายผู้นี้แทบจะเป็นบิดานางได้แล้ว

อีกอย่าง แค่ว่าพ่อค้าเศรษฐีเล็ก ๆ คนหนึ่งจะเทียบกับจวนอันผิงโหวได้อย่างไร

“โอ้ย!”

เสียงร้องด้วยความตกใจคล้ายเสียงนกขมิ้นขับขาน ที่แท้ก็เป็นเพราะป่าจางไม่พอใจที่เจียงอวี่นชั่วตัวหน้าตาย รวากับมีผู้ใดค้างเงินนาง จึงหยิกเอวนางหนึ่งที

เจียงอวี่นชั่วหันไปมองป่าจางด้วยแวตาท่าไม่พอใจ ทันใดนั้นนางก็ล้มพลัดได้ถึงอะไรบางอย่างบนเท้า ครั้นก้มลงมองก็เห็นว่าพ่อค้าเศรษฐีผู้นั้นเลิกขากระโปรงนางขึ้น และกำลังบีบเท้าของนางอยู่

ในสมัยโบราณทำถือเป็นส่วนสงวนอย่างยิ่ง แม้เจียงอวี่นชั่วจะเคยออกเรือนในความฝัน แต่ก็ไม่เคยถูกลวนลามเช่นนี้มาก่อน นางพลันอับอายจนอยากตายไปเสียให้ได้ ลนลานถอยกรูดไปข้างหลัง

“ทำใหญ่ไปหน่อยนะ!” พ่อค้าเศรษฐีแอนพุงพลุกกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ สายต่ายังคงตัวตมมองเจียงอวี่นชั่วเป็นระยะ

ท่าทางตื่นตระหนกเมื่อครู่ของนางมีเสน่ห์มากทีเดียว

เจียงอวี่นชั่วชอบตาแดงเรื่อ ทั้งอดสูและโกรธเกรี้ยว เขา... เขายังกล้ารังเกียจว่านางทำใหญ่อีกหรือ

ป่าจางรีบลดเสียงเจรจากับพ่อค้าเศรษฐีผู้นั้นทันที ขณะที่พูดยังไม่วายมองมาทางเจียงอวี่นชั่ว

เจียงอวี่นชั่วทั้งโมโหทั้งร้อนใจ นางควรถูกขายเข้าจวนอันผิงโหวมิใช่หรือ นี่มันเรื่องอะไรกัน

สุดท้ายการค้าครานี้ก็ล้มเหลวไปเพราะเรื่องราคา

ครั้นออกมาจากบ้านพ่อค้าเศรษฐี เจียงอวี่นชั่วเพิ่งถอนหายใจโล่งอก ป่าจางกลับตำหนินางยกใหญ่ ตำว่านางเป็นสินค้าขาดทุน

มาถึงขั้นนี้แล้วยังเล่นตัว เมื่อครู่คนเขาแค่ลုပ်เท่านั้นคิดเดียว นางก็ทำท่าตกใจใหญ่โตปานนั้น วันหน้าหากผ่านมือชายแล้ว ไม่น่าจะคนเขายังไม่ทันตะต๋อง นางก็คงเอาตัวไปประเคนให้เขาเสียถึงที่

ป้าจางคลุกคลีอยู่ในสถานที่โจครมาจนชินชา เวลาดำคนขึ้นมา ก็มักใช้คำต่ำต่ำกว่าสะตือ คำพูดคำจาหยาบโลนไม่น่าฟังยิ่งนัก

เจียงอว้นชั่วไหนเลยจะเคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน น้ำตาจึงไหลพรากออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ อยากตัดช่องน้อยแต่พอตัวเสียให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องทนรับความอดสูเช่นนี้อีก

แต่ครั้นคิดถึงจวนอันผิงโหว คิดถึงบุรุษประหนึ่งจันทร์อำไพผู้นั้น นางก็บอกตัวเองว่าต้องอดทนอดกลั้นเอาไว้

นางผีนัยมก่อนเอยกับป้าจางว่า “ท่านป้า เมืองฉางเฟิงเกิดภัยพิบัติรุนแรง ทุกคนล้วนไม่มีเงิน พวกเราไปลู่โจวดีหรือไม่เจ้าคะ ที่นั่นมันคงมาแต่ไหนแต่ไร”

ลู่โจว จวนอันผิงโหวอยู่ที่ลู่โจว นางอยากไปที่นั่นใจจะขาดแล้ว “ไปลู่โจว? ไปลู่โจวไม่ใช่เงินจี้เหรื ยายเด็กโสโครก แคเจ้ากลอกตา ข้าก็รู้แล้วว่าเจ้าคิดอะไรอยู่ อย่าได้คิดมาตบตาข้าเชียว” ป้าจางเท้าเอาด่าทอเจียงอว้นชั่วอีกคำรบ

ครั้นดำจวนพอใจแล้ว นางก็พาเจียงอว้นชั่วตะลอนไปตามที่ต่างๆ ทั้งโรงคณิกา เคหาสน์คหบดี รวมถึงจวนขุนนาง

ลูกค้าบางคนวิพากษ์วิจารณ์ทั้งหน้าตา รูปร่าง ตลอดจนตำหนิเล็กๆ น้อยๆ บนเรือนกายเจียงอว้นชั่วตามใจชอบ นางราวกับถูกลอกคราบจนเปลือยเปล่าให้ใครต่อใครมาเลือกสรร ไร้ศักดิ์ศรีโดยสิ้นเชิง

นางเกือบสติแตกอยู่หลายครั้ง เคะาะห์ดีที่ในใจนางมีความเชื่อหนึ่ง

คอยเหนี่ยวรั้งเอาไว้

คอยดูแลอะไรจนนางได้เป็นฮูหยินน้อยของจวนโหว นางจะต้องทำให้พวกคนที่เคยทำร้ายนางได้เห็นดีกันแน่! นางสาวนโนใจ

เจียงอวี่นจูอยากกินเซาเป้ง¹ เซาเป้งที่กรอบนอกนุ่มใน *จริงด้วย ยังมีปลาต้มพริก เปิดตุ๋นเปียร์ ซีโครงเปรี้ยวหวาน และกุ้งผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์* เธอจำได้ว่าอาหารบนโต๊ะยามไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ ก่อนทะเล่ลุมิตีมาล้วนเป็นสิ่งเหล่านี้

ตอนนั้นเธอกำลังลดน้ำหนักจึงกินไปเพียงนิดเดียวก็วางตะเกียบลง ถ้าให้โอกาสเธออีกครั้ง เธอสาบานว่าจะไม่ทำผิดต่ออาหารเหล่านั้นอีกเป็นอันขาด

สองวันมานี้ ความทรงจำเกี่ยวกับยุคปัจจุบันของเจียงอวี่นจูแจ่มชัดขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

“โจรปล้น! ช่วยด้วย! ใครก็ได้ มีคนปล้นชิงสิ่งของ!”

ขณะเจียงอวี่นจูกำลังนึกถึงอาหารอันโอชะต่างๆ เธอก็ได้ยินเสียงคนร้องดังมาจากด้านหน้า

เธองยหน้ามอง พบว่าพวกตนกำลังเดินทางผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งบนถนนสายเล็กมีรถเทียมลาจอดอยู่ ชายสองคนกำลังยื้อแย่งถุงใบหนึ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย

หนึ่งในนั้นเป็นชายชราอายุราวสี่สิบถึงห้าสิบปี ผู้ที่ร้องขอความช่วยเหลือก็คือเขา ส่วนอีกคนเป็นชายผิวคล้ำวัยสามสิบกว่า กำลังของชายชราเห็นได้ชัดว่าเป็นรอง ถุงในมือใกล้จะถูกแย่งไปเต็มที่

¹ ขนมแป้งอบหรือขนมแป้งทอด ลักษณะคล้ายขนมเปี๊ยะโรยงา

เจียงเจิงเห็นดังนั้น เขาเป็นคนมากน้ำใจ จึงร้องขึ้นทันที
“ปล่อยนะ!”

ชายผิวคล้ำเห็นมีคนเข้ามาก็แตกตื่นลนลาน ทว่ากลับไม่ยอม
ปล่อยมือ

คนทั้งสองออกแรงยื้อกันจนถุงผ้าฉีกขาด เป้งทอดเนื้อหยาบ
หลายแผ่นร่วงกระจายเต็มพื้น

ชายผิวคล้ำรีบหยิบเป้งทอดแผ่นหนึ่งขึ้นมาียดเข้าปาก พอเห็น
เจียงเจิงวิ่งเข้ามา เขาก็ฉวยเป้งทอดอีกหลายแผ่นแล้วตะลีตะลาน
วิ่งหนีเข้าไปในหมู่บ้าน หายลับไม่เห็นเงา

เจียงเจิงทำท่าจะไล่ตาม

“ท่านพ่อ!” เจียงอวี่นจูรีบร้องห้าม

เมื่อκούเธอสังเกตเห็นว่าหลังจากเป้งทอดตกพื้น หลายครอบครัว
ด้านข้างมีเงาคนเคลื่อนไหว อีกทั้งชายผิวคล้ำผู้นั้นปล้นชิงอย่างเปิดเผย
แต่กลับไม่มีผู้ใดออกมาห้ามปราม นี่ย่อมแสดงถึงปัญหาบางอย่างแล้ว

ในยามภัยพิบัติ มนุษย์เราสามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อให้มีชีวิตรอด
ระวังตัวไว้ย่อมดีกว่า

เจียงเจิงเองก็เป็นห่วงพวกเฉินซือ จึงชะงักฝีเท้าทันที

เจียงอวี่นจูรีบช่วยชายชราเก็บเป้งทอดที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น
ไม่นานก็เก็บขึ้นมาจนหมด

“ขอบคุณ ขอบคุณ” ชายชรากล่าวขอบคุณไม่หยุด เป้งทอด
เหล่านี้เปรียบเสมือนชีวิตของเขา

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก” เจียงเจิงช่วยนำเป้งทอดไปวางบนรถ
เทียมลาให้เขา

ขณะนั้นเอง ชายหนุ่มผู้หนึ่งหิ้วถังน้ำเดินออกมาจากในหมู่บ้าน

เห็นเจียงเจ็งก็ร้องขึ้นทันที “เจ้าทำอะไรนะ!”

เขาคือลูกชายของชายชรา เมื่อครู่เข้าไปซื้อน้ำในหมู่บ้าน พอได้ยินเสียงบิดาจึงรีบวิ่งกลับมา ครั้นเห็นเจียงเจ็งถือถุงแบ่งทอดของครอบครัวตนก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายจะชิงของไป

“ชิงซาน ไม่ใช่เขา! เขามาช่วย!” พ่อเฒ่าสวี่รีบร้องบอก

สวี่ชิงซานมาถึงฟังเพียงไม่กี่ประโยคก็เข้าใจต้นสายปลายเหตุ ถึงยามนี้จึงทราบว่าตนเองเข้าใจผิด เห็นผู้มีพระคุณเป็นคนถอยไปเสียแล้ว จึงรีบขอโทษขอโพยเจียงเจ็ง

“ไม่เป็นไร รีบไปจากที่นี่เถิด” เจียงเจ็งเห็นเงาคนรอบข้างแล้ว จึงกล่าวขึ้นด้วยความระแวงระวัง

ทุกคนพลันออกเดินทางไปจากหมู่บ้านแห่งนี้ รอจนไปถึงบริเวณรอบนอกตำบล เห็นว่าไม่มีผู้ใดตามมา จึงค่อยวางใจและมีกำลังใจสนทนากันต่อ

พ่อเฒ่าสวี่กับสวี่ชิงซานเป็นคนจากอำเภอข้างเคียง กำลังอพยพพลัดภัยลงใต้เช่นเดียวกัน แต่พวกเขามีจุดหมายปลายทางพวกเขาจะไปยังหมู่บ้านฉางสือในอำเภออุ๋นหลิง เมืองลูโจว เพื่อขอพึ่งพาญาติลูกพี่ลูกน้องห่างๆ ทางฝั่งมารดาของพ่อเฒ่าสวี่ ทว่าจากคำพูดของพ่อเฒ่าสวี่ ทั้งสองฝ่ายมิได้ติดต่อกันมาสี่ห้าปีแล้ว เขาเองก็ไม่รู้ว่าสถานการณ์ทางนั้นจะเป็นเช่นไร เกรงว่าคงไม่สู้ดีนัก

เจียงอวี่นจุฟังอยู่ข้างๆ พลังครุ่นคิดในใจ เมื่อครู่สวี่ชิงซานพรวดพราดออกมาจากในหมู่บ้าน เธอก็รู้สึกคุ้นหน้าเขา เพียงแต่ยังไม่แน่ใจ ตอนนั้นเธอมั่นใจแล้วว่าเป็นเขา

สวี่ชิงซาน เขาคือสามีของเจียงอวี่นจุในความฝัน หรือก็คือน้องเขยของเธอนั่นเอง คาดไม่ถึงว่าพวกตนจะมาพบกันที่นี่ วาสนา

ช่างเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

เธอจำได้ว่าในความฝัน เขากับตระกูลเจียงอาศัยอยู่ที่หมู่บ้าน
ชิงเหอในอำเภอหลิวอัน เมืองลูโจว ไม่ใช่หมู่บ้านฉางสือในอำเภออุ๋หลิง
อะไรนั่น แสดงว่าการไปขอพึ่งพาญาติของพวกเขาครั้งนี้เป็นไปได้ว่า
คงไม่ราบรื่น

แน่นอนว่าอาจเป็นเพราะสาเหตุอื่นก็ได้ เรื่องราวบนโลกนี้
เพียงคลาดกันเล็กน้อยก็จะพลาดกันไปคนละทิศละทาง

ในความฝัน เจ็ดปีให้หลังเจียงอวี่นจุต๋อยหาคนตระกูลเจียงเจอ
เธอเคยพบสวี่ซิงชานเพียงสองสามครั้ง จึงไม่ค่อยรู้เรื่องในอดีตของ
เขานัก แต่เมื่อได้พบเขาล่วงหน้าที่นี่ ก็ยิ่งเห็นได้ว่าบางครั้งโชคชะตา
ก็ชวนพิศวงนัก

ขณะเจียงอวี่นจูกำลังครุ่นคิดฟุ้งซ่าน พ่อเฒ่าสวี่ได้ยืนยันว่า
พวกเจียงเจิงกำลังเดินทางลงใต้เช่นกัน ก็เชื่อเชิญให้อีกฝ่ายร่วมทาง
ไปด้วยกันทันที จะได้ช่วยเหลือดูแลกันได้

ร่วมทางไปกับพวกพ่อเฒ่าสวี่ พวกเจียงเจิงถือว่าเป็นฝ่าย
ได้ประโยชน์ อีกฝ่ายมีผู้ชายสองคนทั้งยังมีรถเทียมลา ส่วนฝ่าย
พวกเจียงเจิงมีทั้งคนชราและเด็ก ทั้งยังมีรถเข็นเพียงคันเดียว

แรกเริ่มเจียงเจิงไม่ยากเป็นภาระให้พวกเขา แต่เมื่อพ่อเฒ่าสวี่
ยืนกราน ในที่สุดสองครอบครัวจึงตกลงเดินทางไปด้วยกัน

เจียงเจิงขึ้นรถเข็นคันเล็กต่อไป เขายังหนุ่มแน่นมีกำลังวังชา
รถเทียมลาคับหน้าค่อนข้างช้า เขาจึงเห็นได้ทันโดยไม่มีปัญหา พวก
เจินซื่อก็สามารถผลัดกันขึ้นไปนั่งบนรถเทียมลาเป็นระยะ ทำให้พวกเขา
เบาแรงลงไม่น้อย

สองครอบครัวคุยลัฟเพะระกันเป็นครั้งคราวจึงรู้จักกันและกัน

มากกว่าเดิม

ในความทรงจำของเจียงอวี่นจุ สวีซิงซานตัวสูงมาก แต่เหมือนว่ามักจะค้อมหลังอยู่บ่อยๆ เขาเป็นคนพูดน้อย รวากับว่าทุกอย่างล้วนเชื่อฟังคำเจียงอวี่นจุ

แต่เมื่อมองดูเขาในยามนี้ เรือนกายสูงโปร่ง เครื่องหน้าหายาบกระด้าง ดวงตาเป็นประกายมีชีวิตชีวา ยากจะคิดออกว่าเจ็ดปีหลังจากนี้เขาเปลี่ยนเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร

เจียงอวี่นจุเอาแต่จ้องสวีซิงซาน สวีซิงซานคล้ายกับสัมผัสได้จึงหันมามองเธอ

คนทั้งสองสบตากัน เจียงอวี่นจุไม่หลบเลี่ยง ทั้งยังยิ้มให้เขาอย่างเป็นมิตร

เด็กตระกูลเจียงล้วนหน้าตาดี แต่คนที่หน้าตาดีที่สุดคือเจียงอวี่นจุและเจียงอวี่นจุสองพี่น้อง ต่างมีผิวหน้าขาวเกลี้ยงเกลา คิ้วเรียวยาว ดวงตารูปเมล็ดชিং² ริมฝีปากเล็กสีแดงปานดอกเหมยกลางหิมะ เพียงแต่รูปโฉมของเจียงอวี่นจุจะค่อนข้างอ่อนโยนเหมือนดอกชিংกลางสันต์ ขณะที่รูปโฉมของเจียงอวี่นจุกลับค่อนข้างเฝ้ายวนเหมือนดอกชบาชูแฉล้ม

รอยยิ้มของเธออ่อนโยนพริ้มเพรา พราระยับจับตา ชวนให้คนใจสั่นอย่างบอกไม่ถูก

สวีซิงซานพล้นหน้าแดงวาบ ลนลานเก็บสายตากลับไป เขาไม่เคยเห็นแม่นางทั้งดงามเท่านางมาก่อน โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นดำดำและตาขาวตัดกันชัดเจน เหมือนแสงดาวอย่างไรอย่างนั้น

² หรือเอพริคอต เป็นพืชตระกูลเดียวกับเหมย (บ๊วย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบความงามของดวงตาหญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมล็ดชিং

เจียงอวี่นจูก็ไม่ได้ถือสา เธอไม่อยากตัดสินคนด้วยเรื่องใน
ความฝัน

สองวันให้หลัง พวกเธอก็เดินทางมาถึงชายขอบของอำเภอจูต้ง หาก
เดินทางต่อไปอีกก็จะเป็นอำเภอซางหยวน พื้นที่กว้างใหญ่ระหว่างนี้
ไร้คนอยู่อาศัย ไม่อาจเติมน้ำและอาหาร พวกเธอจึงหยุดพักที่ร้าน
อาหารเล็กๆริมทางแห่งหนึ่ง หนึ่งเพื่อพักเท้า สองเพื่อซื้อน้ำสำหรับ
ดื่มระหว่างทาง

เมื่อครั้งยังไม่เกิดภัยแล้ง ล้วนแต่ไปขอน้ำดื่มตามบ้าน
ตอนนี้กลับไม่ได้แล้ว น้ำหนึ่งถังต้องจ่ายเงินสิบอี่เปะ จะไม่ซื้อ
ก็ได้

ครั้นจ่ายเงินเสร็จ ที่ร้านก็นำน้ำหนึ่งถังออกมาให้พวกเธอ
น้ำนั้นเป็นสีเหลืองขุ่นดูไม่ถูกสุขอนามัยอย่างยิ่ง

เจียงอวี่นจูนำแจกันกรองน้ำอย่างหยาบของเธอออกมา ผ่านไป
ไม่นาน น้ำใสสะอาดก็หยดตังลงมาจากขวด

ไม่ว่าจะมองสักกี่ครั้ง สวีซิงซานรวมถึงพวกเจียงเจิงล้วน
รู้สึกว้าวกับแจกันกรองน้ำของนางช่างแปลกใหม่เหลือเกิน แจกันดอกไม้
ธรรมดาทั่วไปใบหนึ่ง เทน้ำสกปรกปานนั้นลงไปก็มีน้ำใสสะอาด
ไหลออกมาแล้ว

พวกเธอนั่งอยู่ที่โต๊ะข้างทาง ดื่มน้ำพลางกินแป้งทอด รอจน
กรองน้ำเสร็จแล้วจึงออกเดินทาง

ในเวลานั้นเอง คนและม้ากลุ่มหนึ่งพลันเดินทางมาจากฝั่ง
ตะวันตกราวกับเสียงฟ้าร้อง กลุ่มคนลืบทกว่าคน ม้าทุกตัวล้วนสูงใหญ่
พ่วงพี คนที่ควบม้ามาสวมชุดหิมะมัดหะเม้งสีดำปกปลายกิเลนสีทอง

ข้างเอวพกดาบ ทุกคนล้วนมีไอสังหารทั่วร่าง โดยเฉพาะคนที่นำหน้ามา
ดวงตาหงส์³ที่เชิดขึ้นเล็กน้อยราวกับสายนกที่กลางหมันดกก็ไม่ปาน

คนในร้านแม้ไม่รู้ที่มาของคนเหล่านั้น แต่ก็ทราบว่าคุณเหล่านี้
เป็นคนที่พวกเขาไม่สามารถไปต่อแย ต่างเงียบเสียงมองไปทางนั้น
ด้วยความระมัดระวังโดยไม่รู้ตัว

เจียงอวิ้นจู่เห็นคนผู้นั้น หัวใจก็เต้นกระหน่ำขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่
เหตุใดจึงเป็นเขา!

³ ลักษณะดวงตาที่เรียวยาว หัวตาแหลม หางตาเชิดขึ้นคล้ายปีกหงส์ เป็นดวงตา
ที่สวยงามตามคติโหงวเฮ้งจีนโบราณ